శ్రీ రమణ జ్యోతి
సెప్టెంబర్ 2018

Sri Ramana Jyothi
September 2018

ఈ సంచికలో ...

IN THIS ISSUE ...

1. డా॥ కే.యస్. గారి 52వ ప్రసంగం — డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి 3
2. శ్రీదేవి కాలోత్తర జ్ఞానాచార విచార గ్రంథ భాగము — ముదిగొండ వీరభద్రయ్య 11
3. శ్రీరమణ మహర్షి యొక్క భక్తాగ్రేసరులు — మల్లాది ఫణిమాల 16
4. జీవన్ముక్తి — డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి 19
5. శ్రీ భగవాన్ పాద సన్నిధిలో — జి. శ్రీహరి రావు 26
6. శ్రీరమణ మహర్షి యొక్క దైవిక లీలలు — మల్లాది ఫణిమాల 29
7. **'I' Is A Door (Part 1)** — Philip Renard 30
8. **Sri Bhagavan, The Living Guru** — V. Krithivasan 35
9. **Ramana's Universal Philosophy** — Dr. M. Hafiz Syed 42
10. **Bhagavan's Teaching On Doership** — S. Kannikeswara Iyer 48
11. **On the Need for Stilling the Mind** — D. Samarender Reddy 50

Events in Sri Ramana Kendram in September

1. Bhagavan's Advent Day will be celebrated on 2nd September 2018 from 9.00 am to 12.00 noon.
2. 6th September - Punarvasu Satsang - 6.00 - 7.15 p.m.

శ్రీ రమణజ్యోతి వ్యవస్థాపకులు : కీ॥శే॥ డా॥ కె. సుబ్రహ్మణియన్
(వ్యవస్థాపక అధ్యక్షులు, శ్రీరమణకేంద్రం)

Editorial Board: Telugu: **Dr. V. Ramadas Murthy, Malladi Phanimala, Katravulapalli Subbalakshmi**
English: **V. Krithivasan, N.S. Ramamohan, Sneha Choudhury**

మనం భగవంతుని చేతిలో పనిముట్లు

ఆంగ్ల మూలం: డా॥ కే.యస్. గారి 52వ ప్రసంగం

తెలుగు అనువాదం: డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి

స్థలమార్పిడి నిరుపయోగం

జీవన క్రమంలో కొన్ని సందర్భాలలో అశాంతికి తట్టుకోవడం కష్టమౌతుంది. వేదాలు, ఉపనిత్తులు, పురాణాలు, భగవద్గీత మొదలైనవి పఠించడం వల్ల ఏమీ ఉపయోగం లేదనుకోవచ్చు. ఇంకెక్కడికైన దూరంగా వెళ్ళిపోవాలన్న తీవ్రమైన ఆలోచన కలుగుతుంది. అందరినీ వదిలిపెట్టి వెళితే హాయిగా వుంటుందనిపిస్తుంది. కాని స్థలమార్పిడి, కుటుంబానికి దూరంగా వుండడం మాత్రం చేత కొత్తగా సుఖశాంతులు ఎంతో కాలం లభించవు. ఎక్కడికి వెళ్ళినప్పటికీ మనసు మనతో వస్తుంది. మనసుకు స్వర్గాన్ని నరకంగా, నరకాన్ని స్వర్గంగా మార్చగల శక్తి వుంటుంది. ఇంతకూ, మనల్ని స్థలాలు మారమని, అందరినీ విడిచి వెళ్ళమనీ ఎవ్వరూ చెప్పలేదు.

అలాగే ఉద్యోగమార్పిడి మొదటి రోజుల్లో కొంత బాగున్నట్లు అనిపించినప్పటికి, అది కూడ తాత్కాలికమే. చేస్తున్న కొద్దీ విసుగు పుట్టడం మొదలౌతుంది. దానికి అంతు వుండదు. అందుకే మనం ఎక్కడ వున్నాము, ఏమి చేస్తున్నాము అన్నదాని కంటే, మనసు ఎలాగ ప్రభావితం చేస్తున్నది అన్నదే ముఖ్యం. మనకు లభించిన పనిని మనకు చేతనైనంత సమర్థవంతంగా చేయాలి. మనం

బాగా లేదనుకొంటున్న పనికోసం ఎందరో ఆరాటం చెందు తుండవచ్చు.

మనం చేస్తున్న పనిని ప్రేమతో చేయాలి. ఇతరులు చేస్తున్న పనిని కాదు. గీతలో శ్రీకృష్ణుడు 'స్వధర్మం' చాలా ముఖ్యం. ఇతరులు చేస్తున్న పనిని గురించి ఆలోచించకు అంటాడు. ఆయన కృప వున్నప్పుడు అది సాధ్యమౌతుంది. ఇది నా విద్యుక్త ధర్మం, దీనిని శక్తి మేరకు చేయాలి అని నిశ్చయించుకోవాలి. నీవు తండ్రిగా వున్నప్పుడు ఆ హోదాకు తగిన పనులను నిర్వర్తించాలి. తండ్రిగా వుండడం ఇష్టం లేదు. కుటుంబం నాకు వద్దు, నేను వెళ్ళిపోయి సన్యాసినౌతాను అనడం తప్పు. తండ్రిగా వున్నందుకు కొన్ని హక్కులు, బాధ్యతలు వుంటాయి. విధివ్రాత అలాగ వుంటే తప్ప కుటుంబాన్ని వదిలి, సన్యాసం స్వీకరించడం కుదరని మాట.

విమర్శలు, నిరాశ, కష్టాలు

మన బాధ్యత, శక్తి సామర్థ్యాలను బట్టి పనిచేస్తున్నప్పుడు ఇతరులు మెచ్చుకోవాలని అనుకోకూడదు. తరచు విమర్శలు కూడ ఎదురౌతాయి అని గుర్తించకపోతే నిరాశే మిగులుతుంది. నీతి, నిజాయితీగా చేయాల్సిన కర్మలను ఆచరిస్తున్నప్పటికి, మెప్పు లభించకపోవచ్చు. ఏ లంచాలూ తీసుకొనకుండ న్యాయంగా పనిచేస్తే కార్యాలయంలో అప్పుడప్పుడు ఇతరులు ద్వేషించడం,

ఇతరులు ఇబ్బందులు పెట్టడం ఎదుర్కోవలసి వస్తుంది. మెప్పుకు బదులు అసమ్మతిని కూడ రుచి చూడవలసి రావచ్చు.

శ్రీరామచంద్రుడు సీతకు అగ్నిపరీక్ష పెట్టిన తరువాత రాజధానికి తీసుకు వస్తే, ప్రజల్లో పుకార్లు, ఆక్షేపణలు తప్పలేదు. రాజు గనుక బహిరంగంగా విమర్శ చేయకపోయినప్పటికి, సీత ఒక ఏడాదిపాటు లంకలో వుండిపోయిన విషయంలో నిందలు, అనుమానాలు చోటు చేసుకున్నాయి. అదే సామాన్యుల విషయంలోనైతే పరిస్థితి మరింత తీవ్రంగా వుండేది.

ఇక హనుమంతుడి సంగతి చూస్తే, రామదాసుడినని ప్రకటించుకొన్న అతను ఏ సందర్భంలో కూడ తన స్వంతానికి ఏ పనిగాని చేయలేదు. రామకార్యం కోసమే జీవితాన్ని అంకితం చేసినప్పటికి, సీతాన్వేషణలో ఎన్నో కష్టాలు, రాక్షసీ, రాక్షసులను ఎదుర్కొనడంలో ఇబ్బందులూ పడ్డాడు. కాని "రామా, నీ కోసం నేను ఈ కార్యాలను నిర్వర్తిస్తుంటే, నాకెందుకు ఇన్ని కష్టాలు ఇచ్చావు" అని ఎప్పుడూ వాపోలేదు.

మహాభారతంలో ధర్మరాజుకు ఎదురుకాని కష్టమంటూ లేదు. కాని ఏ మొఱ పెట్టకుండ, ఏ ఫిర్యాదూ చేయకుండ అన్నీ భరించాడు. శ్రీకృష్ణుని అత్త కుంతీదేవి చిన్నప్పటి నుండి పడ్డ పాట్లు అన్నీ, ఇన్నీ కావు. శ్రీకృష్ణుడు నిష్క్రమిస్తున్నప్పుడు ఆమెను ఏమి కావాలని అడిగితే "నాకు ఎల్లప్పుడూ కష్టాలు కలిగేటట్లు చేయి. ఎందుకంటే అలాగైతే ఎప్పుడూ నిన్నే తలచుకొంటూ

వుంటాను'' అని కోరింది. అంటే భగవంతుడు తనను మరచిపోకుండ వుండాలన్న ఉద్దేశంతోనే కష్టాలు కలిగిస్తాడు. కాని ఆయనే అన్ని ఇబ్బందులను ఎదుర్కొనే ధైర్యాన్ని కూడ ప్రసాదిస్తాడు. కనుక సమస్యల నుండి పారిపోవాలని ప్రయత్నించడం వృథా శ్రమ.

ఇటీవల కాలంలో గాంధీజీ విషయం గమనిస్తే కూడ ఇదే తెలియవస్తుంది. గాంధీజీ ఈ దేశానికి ఎంతో సేవ చేశాడు. అహింస కోసం పాటుపడ్డాడు. ఏ పదవినీ ఆశించలేదు. ఆ శాంతి దూత ఎవరైన ఒక చెంప మీద కొడితే రెండవ చెంప చూపించ మన్నాడు. కాని ఆఖరుకు ఏమైంది? దుర్మార్గుడొకడు కాల్చి చంపాడు. ఇలాంటి సంఘటనలు ఎందుకు జరుగుతాయో వివరించలేము. మెప్పుగోలు కోరడం, వస్తుందని ఆశించడం మాత్రం పనికిరాదు.

భయం కారణం కారాదు

పూజ, జపం, ధ్యానం వంటి వాటిలో నిమగ్నులైతే, మనసు ప్రశాంతత చెందుతుంది. సమస్యలను ఎదుర్కొనే శక్తి కలుగుతుంది. కష్టాలు అందరికీ వుంటాయి. బహుశః మరణించిన వారికి మాత్రం వుండవేమో. వారి సంగతి మనకు తెలియదు గనుక అదీ ఖచ్చితంగా చెప్పలేము. భగవంతునిపై నమ్మకం ఉంచితే, జీవించినంత కాలం సమస్యలను ఎదుర్కొనే ధైర్యం, శక్తిని పొందుతాము. ఏదో జపం, హోమం చేస్తే కష్టాలన్నీ తొలగి

పోతాయని ఎవరైన చెబితే, అవి రోజూ చేస్తే, సమస్యలు వుండవని అంటే అలా జరుగుతుందా? అవి చేయించే వారి ఇంట్లో సమస్యలు వుండవా? అలాగే, ఇంటి తలపులు మొదలైన వాటి దిక్కులు మార్చమంటే, లేదా ఇంటినే కూలగొట్టమంటే, వేరే ఇంటికి వెళ్ళమంటే, కష్టాలు మాయమౌతాయా?

ఇంట్లో, హోమం, జపం మొదలైనవి చేసినప్పుడు, వేదపఠనాలు విన్నప్పుడు అక్కడ అప్పుడు వెలువడే గుణాత్మక మైన కంపనల వల్ల మనసు, సంపూర్తిగా కాకపోయినా, పాక్షికంగా నైనా ప్రశాంతత చెందుతుంది. అలాగ నెమ్మదించిన మనసు సరిగా ఆలోచన జరిపి సమస్యల పరిష్కారం దిశలో పనిచేస్తుంది. అవన్నీ మంచివే. కాని కొత్తగా దేవుని పట్ల ఏర్పడిన భయం కారణంగా వాటిని చేయరాదు. ఇష్టంగా, ప్రేమతో చేయాలి.

దేవుడు ఎల్లప్పుడూ మనల్ని శిక్షించడమే పనిగా పెట్టుకోడు. దేవుని లక్షణం ప్రేమ చూపడం. అప్పుడప్పుడు శిక్షిస్తాడు, నిజమే. సమస్యలు అసలు లేకుంటే మనలో గర్వం పెరుగుతుంది. అందుకే భగవాన్ అంటారు, కష్టాలు మన దుడుకుతనాన్ని పోగొట్టడం కోసమేనని. కష్టాన్ని అనుభవించడంతో మనలో ప్రేమ, అవగాహన పెరుగుతాయి. మనసు కలతగా వున్న సమయంలో మనం భగవంతునికి శరణాగతి చెందితే, ఏ పని చేస్తున్నప్పటికి, అది మనం కాదు, ఆయనే చేయిస్తున్నాడన్న భావన ఏర్పడుతుంది.

భగవంతుని చేతిలో పనిముట్టు

మనల్ని భగవంతుని చేతిలో ఒక పనిముట్టుగా భావించి నప్పుడు కర్మఫలం మీద అదుపులేదని తెలియవస్తుంది. "కర్మణ్యేవాధికారస్తే మాఫలేషు కదాచన । మా కర్మఫల హేతుర్భూః మాతే సంగో2స్త్వకర్మణి" అన్నాడు భగవద్గీతలో శ్రీకృష్ణుడు. కర్మ ఫలాన్ని ప్రభువు ప్రసాదిస్తాడు. నిజాయితీతో మనకు లభించిన పనిని నిర్వర్తించడమే మన కర్తవ్యం. అప్పుడు ఫలితాలను పట్టించుకోకుండ, ధైర్యంగా, ఏ ఫిర్యాదూ చేయకుండ సమస్యను ఎదుర్కొంటాము.

సుత్తిని ఉదాహరణగా తీసుకోండి. సుత్తితో కొట్టినప్పుడు సుత్తి కొడుతోందని మీరు చెప్పినప్పటికి, ఇతరులకు సుత్తి తానుగా కొట్టడం లేదని తెలుసు. సుత్తి ఏమీ చేయడం లేదు. మీరు చేస్తున్నారు. సుత్తితో పని చేయిస్తున్నారు. సుత్తి ఒక పనిముట్టు మాత్రమే. దానికి ఇష్టాయిష్టాలు వుండవు. ఆ పని అయిన తరువాత దాన్ని ప్రక్కకు పెట్టేస్తాము. మెల్లిగా కొడితే సుత్తి సంతోషించదు. గట్టిగా కొట్టినప్పుడు బాధపడదు. స్వతహాగా దానికి ఏ భావన వుండదు. జ్ఞానులు అలాంటి స్థితిలో వుంటారు. చేయాలి గనుక ఏదో పనిని చేస్తుంటారు. అంతేగాకుండ ఏ పని చేస్తున్నప్పటికి, ఎంతో సంతోషంగా, ప్రశాంతంగా వుంటారు. ఎంతో సమర్థవంతంగా కార్యాలను నిర్వర్తిస్తూ, నేను, నాది, అన్న ఆలోచన, మమకార, అహంకారాలు లేకుండ వుంటారు.

హనుమంతుడు, భీష్ముని విషయంలో ఏమి జరిగింది? తమ తమ ప్రభువుల (హనుమంతుడు శ్రీరాముని భీష్ముడు శ్రీ కృష్ణుని) పై భారం మోపి, తాము కర్తవ్యాలను నిర్వర్తించారు. జనక మహారాజును గురించిన ఒక గొప్ప విషయం చెప్పాలంటే, రాజుగా ఆయన తన రాజ్యాన్ని చాలా చక్కగా పరిపాలించాడు. కాని ఎప్పుడూ రాజ్యం తనది అని అనుకోలేదు. దాని పట్ల వ్యక్తిగతమైన ప్రేమ వుండేది కాదు. నేను రాజును, రాజ్యాన్ని పరిపాలించాలి, అంతవరకే, అలాంటి దృక్పథం ఏర్పడాలంటే భగవంతుని కృప కావాలి, ఆయన చేత పూర్తిగా రక్షింపబడి వుండాలి.

విస్తృత దృక్పథం

మరొక సంగతి మన కోరికలను తీర్చుకొనడం ద్వారా శాంతి లభించదు. భగవాన్ "నీ స్వభావమే ఆనందంగా వుండడం. నీవు నీ చిన్న మనసుకు మాత్రమే పరిమితం కావద్దు" అంటారు. మనసు యొక్క స్వార్థపరత్వం తగ్గేకొద్ది, మనం దీన్ని గురించి ఎక్కువ ఆలోచిస్తాం. మనం చేయవలసిన కర్మలు సమర్థవంతంగా చేస్తాము. బదులుగా ఏమీ ఆశించకపోవడం వల్ల మనసు హాయిగా వుంటుంది. అది వర్ణనకు అతీతమైన స్థితి. పేదలకు ఆశ్రమాలలో వృద్ధులకు సహాయం చేసినప్పుడు, వారు సంతోష పడితే, మనమూ ఎంతో ఆనందిస్తాము. మన కోరికలను మాత్రం తీర్చుకొనడం కంటే, ఇతరులకు ఆశించకుండ ఇచ్చినది ఎంతో ఎక్కువ సుఖాన్ని ఇస్తుంది.

ఏమైనప్పటికి, భగవంతునిపై నుండి ధ్యాస మరల్చకుండ వుంటే, ఆయన మనకు అన్ని విధాల ప్రశాంత స్థితిని ప్రసాదిస్తాడు. భగవద్గీతలో "అనన్యాశ్చింతయంతో మాం యే జనాః పర్యుపాసతే । తేషాం నిత్యాభియుక్తానాం యోగక్షేమం వహామ్యహం।" అని శ్రీకృష్ణుడు ప్రకటించాడు. ప్రభువును తరచు తలచుకొంటూ వుంటే, మనకు శాంతిని ఇస్తాడు. రోజువారీ అవసరాలకు తానే బాధ్యత వహిస్తానని భరోసా ఇచ్చాడు. సత్సంగాలలో పాల్గొంటూ, ఉపనిషత్తులు, పురాణాలు, గీత లాంటి వాటిని పఠించే ఉద్దేశం అదే.

* * *

శ్రీ రమణజ్యోతి సంవత్సరీక చందాను (రూ.50/- నుంచి రూ.80/-కు) మరియు జీవిత చందాను (రూ.500/- నుంచి 750/-కు) పెంచిన విషయం పాఠకులకు తెలుసు. ఇప్పటివరకు ఈ అధికమొత్తాలను చెల్లించని చందాదారులు దయచేసి ఈ మొత్తాలను చెల్లించివలసినదిగా ప్రార్థన.

శ్రీ శంకరులు బోధించిన

శ్రీదేవి కాలోత్తర జ్ఞానాచార విచార గ్రంథ భాగము

(శ్రీరమణుల వాగమృతధారా సహితము)

- తెలుగు అనువాదం: ముదిగొండ వీరభద్రయ్య

(గత సంచిక తరువాయి)

22. ఈ సర్వమున కాధారమ్ము లేదు, నిరాధారమే దీని దీపింపజేయు దీని నిరాధారమొనరించి నిరాలంబుడగు.

23. మహాశూన్య వ్యాపకమగు నీ వ్యోమాకారమ్ము నెవడు భావించడో అతడు లోకమందు సంసారియగు - కోశమందలి పట్టుపురుగు చందమ్మున.

24. యోనులన్నిటిలోను మాటి మాటికి మహాక్లేశమే సర్వజీవులకు సర్వ క్లేశ విముక్తి కొఱకు ధ్యానించగావలె మహాశూన్యమ్మును.

25. జ్ఞానసిద్ధినిమిత్తముగ, క్రియాచర్యలు చెప్పిరే గాని సాలంబనయోగ త్యాగమ్ముతో, నిష్ప్రపంచము చింతించవలె.

26. పాతాళమ్మునుండి శక్తివఱకు, పరస్పరాధారితములన్నిటిని శూన్యమనియెడి అస్త్రముచేత, భంగించువాడెవ్వడో వాడె శూన్యవేది.

27. విషయాసక్తమగు చిత్తము, మర్కటముకన్న చంచలము సర్వశూన్య పదమందుంచిన, నిర్వాణము ప్రాప్తించును.

- వాసనల ఒరపిడికి జ్ఞానం చలించకుండ లేదు. కాని సద్గురు సన్నిధిలో వాసనలు, మంత్రరుద్ధమైన అగ్నివలె, చచ్చుబడి, మనస్సు స్తబ్ధమై సమాధి సిద్ధిస్తుంది.

- నిర్వాణమంటే పూర్ణత. పూర్ణస్థితిలో విషయము లేదు; కర్త లేదు. చూచుటకు, తెలియుటకు, అనుభవించుటకు అక్కడ ఏమీ ఉండదు. చూచుట, యోచించుట మనః ప్రవృత్తులు. నిర్వాణంలోనూ, 'నేనున్నా'ననే శుద్ధ చిత్తానందం తప్ప వేరేమీ ఉండదు.

28. సర్వతత్త్వములు తాను కాని, తాను దేహమ్ము కాదు
సర్వాభిన్నమగు "నేనున్నాన"ను చైతన్యము సర్వతో ముఖమైనది.

- ''నేనున్నానన్న''దే సాక్షాత్కారం. ఈ ఆచూకీని సాక్షాత్కారమయ్యే వరకూ వెంటాడుతుండటమే విచారమార్గం. విచారమూ, సాక్షాత్కారమూ ఒకటే.

- మంటనుంచి నిప్పుకణం లేచినట్లు ఆత్మనుంచి అహంకారం లేస్తుంది. లేవగానే దేనితోనో తాదాత్మ్యం చెందుతుంది అజ్ఞానిలో. అట్లా దేనితోనైనా ఐక్యత చెందకుండా అది ఉండలేదు. అట్లా దేనితోనైనా ఐక్యత చెందే దాని ప్రవృత్తిని నాశనం చేస్తే అది శుద్ధంగా ఉండటమే కాక, తన మూలంలో నిమగ్నమయి పోతుంది కూడా. శరీరంతో ఐక్యతను చెందటాన్ని తప్పుగా దేహాత్మ బుద్ధి అంటారు. (నేను దేహాన్ని అనే భావం). ఇది పోతేనే కాని సత్ఫలితాలు రావు. ఎప్పుడూ రెండు ఆలోచనలకు నడుమగల వ్యవధిలో "నేను" అనేది శుద్ధరూపంలో అనుభవసిద్ధమవుతుంది. గొంగళిపురుగు ఒకదాని పట్టు విడవాలంటే రెండోది దొరకాలి. అహంకారం కూడా అంతే. ఏ ఇతర వస్తువులూ, ఆలోచనలూ దాని పట్టుకి చిక్కనపుడే దాని స్వరూపం తెలుస్తుంది.

29. **బాహ్యాంభ్యంతరములందాకసము వోలె నీ సర్వమ్ము వ్యాపించు. రూపరహితమగు నీ శ్రేష్టానందమ్ము జూచి ఆనందమే అగుదురు కద.**

30. **ఇంధనము లేని యగ్ని స్వయముగ నెట్లు శమియించు గ్రహించుటకేదియు లేని మనసట్లే స్వయముగా లీనమౌ.**

31. **మోహికా మూర్ఛమాయా స్వప్నములను చతురవస్థలతో సుషుప్తి జాగ్రదవస్థలను సర్వమున్ పరిత్యజించవలె.**

32. **సూక్ష్మముగ దేహ బద్ధ ప్రాణమ్మునుండి చిత్త బుద్ధ్యహంకారముల నుండి**

సర్వమ్మునుండి అభిన్నమిదియని చింతించిన పొందెదరు చిత్తు.

- నీ సహజస్థితిలో ఉండు. వానికన్నింటికి 'అహం' భావనే ఆసరా. ప్రపంచము నీవద్దకు తన్ను తెలుపుకుంటున్నదా? నీవు గదా 'ఇది ప్రపంచం' 'నేను దేహాన్ని'' అనడం. కాబట్టి అవన్నీ నీ నిశ్చయాలే. నీవెవరవో తెలుసుకో. ఈ సందేహాలన్నీ నశిస్తాయి.

- అహంతా విసర్జనమే సత్యం. అహంతా నాశం జరిగేది, దాని యధార్థ్యాన్ని వెదుకుట చేతనే. అహంత ఒక పదార్థం కాదు. మనం పెద్దగా యత్నించకనే అది నష్టమై, సత్యం ప్రకాశిత మవుతుంది. ఇది ఋజువైన మార్గం.

33. **చురుకుతనము కోల్పోవుచిత్తము నిద్రాస్మరణాదుల చేత ప్రయత్నముచే జాగృతమొనరించి మాటిమాటికి నద్దాని తన చోటనుంచుము (స్వస్థం)**

- నిన్ను కాపాడుకోవలసింది చేష్టలుడిగిన స్థితి నుంచి.

జాగ్రన్నిద్రలు ఒక దానినొకటి వెంబడిస్తే, అట్టి నిద్ర నిజమైన నిద్ర కాదు. అట్టి జాగ్రత్తు నిజమైన జాగ్రత్తు కాదు. నీవిపుడు మేల్కొనియున్నావా? లేవు. నీ నిజస్థితిని తెలుసుకొనుట (అందు మేల్కొనుట) అవసరము. నీవు అసత్యమైన నిద్రలో గాని, అసత్యమైన జాగ్రత్తులో కాని చిక్కుపడకు. అందుకే "లయే సంబోధయేచ్చిత్తమ్", "విక్షిప్తం సమయేత్ పునః" అంటే ఈ అవస్థలు వేనికీ లోనుగాక మెలగుమని యర్థం. వాటి మధ్య నీ నిజస్వభావాన్ని కలుషితం గానీక మెలగుమని యర్థం.

34. చిత్తము నిశ్చలమైనపుడు కదలించకు మద్దాని మే రీతినైన ఎట్టి చింతనయు చేయకు మదియె స్థిరపరచు దాని నచట.

- శాంతి ఆత్మానుభవము. దాన్ని ఏ విధంగానూ చెదరనీయ గూడదు.

- (నీ శాంతి) శాశ్వతం అయితే అదే ఆత్మానుభవము.

35. ఆశ్రయాలంబనల పొలగుచిత్తము నిరాశ్రయ మొనరించు మీరీతి చంచలమగు దాని నిశ్చలమొనర్చి, కదల్చగా వద్దా నిశ్చలతను.

36. సర్వభూతములు లయింపగా ఆకసము నిర్మలమైన యట్లు ధ్యానించు సర్వవ్యాప్తమగు స్వకీయనిర్మల రూపమ్ము.

37. వాయు సమముగ చలించు చిత్తమ్ము నిశ్చలమొనరించుచో అదియె జన్మ సాఫల్యమ్ము పాండిత్యమ్ము నదియె సుమ్ము.

38. పైన గాని, నడుమ గాని, క్రిందగాని, మఱియెచట గాని, చిత్తమ్ము నిలుపవద్దు, అట్టి ధ్యానరీతి వదలి నిరాశ్రయ చేయు మెపుడు దాని.

- మూలాధారం అథోభాగంలో, మధ్యలో హృదయం, సహస్రారం వీటన్నిటికీ పైభాగంలో ఉన్నవనుకోటం, అంతా తప్పు. ఒకమాటలో చెప్పవలెనంటే యోచించటం నిజంగా నీ స్వభావం కాదు.

- నీవు నీవుగనే ఉండు. క్రిందికి దిగివచ్చేది కాని, ప్రత్యక్ష మయ్యేది కాని ఏమీ లేదు. అహమికను వదిలించుకొనడమొక్కటే నీవు చేయవలసిన పని. (షట్చక్రాలపై ధ్యానించడమన్న దాని గురించి ఇది చెప్పబడింది).

39. **చిత్తము నిద్రలోనికి జారుకొన్న మేలు కొన జేయు మద్దాని!**
చెదిరిపోయిన నద్దాని శమింప జేయి!
ఈ రెండును కాని స్థితి కలిగినపుడు!
అద్దాని చలింప జేయవద్దు!

40. **చిత్తమెపుడు సర్వావలంబ వర్జితమయి, నిరాశ్రయమగు**
అట్టి ముక్తమానసావస్థయె ముక్తి లక్షణమని తెలిసికొనుము.

41. **సర్వాలంబన శూన్యమనమును హృదియందు నిలుప**
ఉద్భవమగు స్పష్ట జ్ఞానమ్ము అభ్యాస పరత్వము కల్గించు.

42. **శ్రేష్ఠ శూన్యమునెవరు ధ్యానింతురో వారలందభ్యాస**
పరులగుచు
జన్మ మృత్యురహితమగు పరమ స్థానమ్ము పొందెదరు.

- 'శూన్య' 'అతిశూన్య', 'మహాశూన్య' అన్నీ ఒకే అర్థం కలవి. అవి సద్వస్తుపరాలు. (సశేషం)

రమణ మహర్షి యొక్క భక్తాగ్రేసరులు
ముదలియార్ పాటి

శ్రీ భగవానులను అత్యంత భక్తిశ్రద్ధలతో సేవించినవాళ్ళలో ముదలియార్ పాటి ఒకరు. ఆమె మొదట తమ గ్రామంలోని ఒక సాధువును సేవించేవారు. ఆ సాధువు మరణించేటప్పుడు ఆవిడ, “ఇకపై నాకు ఎవరు దిక్కు? నేను, నా కుటుంబము ఏమి చేయాలి?” అని అడిగారు. అందుకాయన తిరువణ్ణామలైలో ఒక మహర్షి ఉన్నారు. మీరందరూ అరుణాచలానికి వెళ్ళి ఆయనను సేవించుకొండని చెప్పారు.

ముదలియార్ పాటి భగవాన్ వద్దకు 1910లో వచ్చినప్పుడు భగవానును విరూపాక్ష గుహలో చూసినప్పుడే ఆయనకు తన చివరి వరకూ భోజనము సమర్పిస్తానని అనుకున్నారు. భగవానులకు భోజన సమర్పణ చేస్తున్న క్రమంలో ఆమె యావదాస్తినీ కోల్పోయింది. ఆ తరువాత బజారుల్లో నువ్వులు కొని వాటి నుంచి నూనె తీసి, అమ్మగా వచ్చిన డబ్బుతో భగవాన్‌కు భోజనము తయారు చేసెడిది.

భగవానులు, “నాకు ఇద్దరు వ్యక్తులంటే భయము. వారు ముదలియార్ పాటి, ఇంకను రామనాథ బ్రహ్మచారి” అని చెప్పడం జరిగింది. వారి యొక్క భక్తికి, నిస్వార్థ సేవకు, సంపూర్ణ శరణాగతికి ఆయన పూర్తిగా వశులగుటయే అందుకు కారణము. భగవాన్ కొండ క్రింది ఆశ్రమమునకు వచ్చినప్పటికీ ఆమె భోజనము

పంపడం మానలేదు. పాటి అరుణాచలం వచ్చేటప్పటికే కడు వృద్ధురాలు. పైగా కంటి దృష్టి కూడా తగ్గింది. ఒకరోజు ఆమె వడ్డన చేస్తున్నపుడు, భగవాన్ విస్తరిపై కాలు వేసింది. ఆశ్రమము వారు ఆమెను, "నీకు అంత కనుపించనప్పుడు ఎందుకు వస్తావు" అని గద్దించారు. ఆమె, "బాబూ, నేను భగవానులను చూడ లేకున్ననూ, వారు నన్ను చూస్తారు గదా! వారి దృష్టి నాపై పడిన అదియే నాకు అనుగ్రహము" అని జవాబిచ్చింది.

భగవాన్ యొక్క అనారోగ్య కారణంగా వారికి మొదటి శస్త్ర చికిత్స జరిగినప్పుడు, ఆయనను చూడాలనుకున్నప్పటికి పూర్తిగా అంధురాలు కావడం వలన చూడలేకుండినది. అయినను పట్టు బట్టి ఆశ్రమానికి వెళ్ళింది. భగవాన్ దగ్గరకు తీసుకురాగానే ఆమె ఎంత కళ్ళు చిట్లించి చూసినప్పటికి ఆమెకు శ్రీ భగవాన్ కనిపించ లేదు. అప్పుడే వారు స్వయంగా, "అవ్వా! నేను బాగానే ఉన్నాను. నా ఆరోగ్యము బాగున్నది" అని చెప్పారు. కాని ఆమె తృప్తి పడక హాలు బయట ద్వారము వద్ద నుంచున్నది. భగవాన్ బయటకు రాగానే వారిని తన చేతులతో ఆపాదమస్తకము తడిమి, తడిమి చూచి తృప్తి పడింది. ఆమె ఒక్కరికే శ్రీ భగవానులను తాకుటకు అనుమతి ఉండేది. "అవ్వా! ఇప్పుడు తృప్తియేనా?" అని భగవాన్ అడిగారు.

ఆమె తమ చివరిదశలో ఆశ్రమానికి దగ్గరకల రమణనగర్‌లో నివసించేటప్పుడు, ఆమెను చూసేందుకు కుంజుస్వామి, సూరినాగమ్మ, విశ్వనాథస్వామి గార్లను భగవాన్ పంపేవారు. 1949

నాటికి ఆమె పూర్తిగా వృద్ధురాలై, తన కోడలిని, కంటి చూపును, సమస్తాన్ని పోగొట్టుకున్నారు. భగవాన్ రోజూ ఆమె యోగక్షేమాలను గురించి విచారించేవారు. అట్టి పరిస్థితిలో కూడా పాటి భగవాన్‌కు వంట వండి, భోజనము పంపడం మానేవారు కారు. తాను వండిన వంట శ్రీ భగవానులకు చేరేలాగే గమనించుకొనేవారు. ఆమె తన చివరిరోజు కూడా భగవానులకు భోజనము పంపి, అది వారికి అంది, భగవాన్ భోజనము కాగానే తనకు తెలియజేయమని చెప్పి, ఆ కబురు చేరినంతనే ఆమె కనులు మూసుకుని ప్రశాంతంగా శరీరాన్ని వదిలివేశారు.

ఆమె భౌతిక కాయాన్ని భగవాన్ ఆత్మసాక్షాత్కారము పొందిన వారివలె పూడ్చిపెట్టవలసిందిగా కుంజుస్వామిని, మరి కొంత మందిని కోరారు. అంతకుముందు ఎచ్చమ్మాళ్ పోయినపుడు, ''ముదలియార్ పాటి యింకా జీవించివున్నారు'' అన్న భగవాన్, పాటి మరణవార్త వినగానే వారి భుజములపై నుండి పెద్ద భారం దిగిపోయిందన్నారు.

జగజ్జనని అళగమ్మాళ్ రూపందాల్చి భగవానులకు జన్మ నచ్చినప్పటికీ, రత్నమ్మాళ్, మీనాక్షీ అమ్మాళ్, దేసురమ్మాళ్, ఎచ్చమ్మాళ్, ముదలియార్ పాటి భగవానులకు భోజనం పెట్టి పోషించారు. భగవాన్ వారందరికీ ఆత్మసాక్షాత్కారము ప్రసాదించి, తమ కృతజ్ఞతను తెలియచెప్పారు.

- సేకరణ: మల్లాది ఫణిమాల

ఆధారాలు: శ్రీ రమణ పెరియ పురాణం

జీవన్ముక్తి

(మౌంటెన్‌పాత్, ఏప్రిల్-జూన్ 2009 (సంపుటి 46, సంచిక-2) లో 'జీవన్ముక్తి' అన్న శీర్షికతో ప్రచురితమైన, డా॥ జాన్‌గ్రీమ్స్ గారి 'కీవర్డ్' నుండి ఎన్నుకొనబడిన భాగాల స్వేచ్ఛానువాదం)

అనువాదం: డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి

ముక్తి సదేహమా, విదేహమా?

శ్రీరమణ మహర్షిని ఒక ఋషి, జ్ఞాని, జీవన్ముక్తుడు, శరీరాకృతి దాల్చిన అద్వైత ఆత్మగా అభివర్ణించారు. ఇందులో మార్మికము, ఆశ్చర్యకరమైన విషయం ఏమిటంటే, ఒక వ్యక్తి ఒకే సమయంలో ద్వైతానికీ, దానికి భిన్నంగాను కూడ వున్నట్లు కనిపించడమన్నది. మరొక విధంగా చెప్పాలంటే, ఇతరులకు రెండు పరస్పర విరుద్ధమైన స్థితులలో ఒకే సమయంలో అగుపడడం, విషయ గుణదోష విచారణ చేసేవారు శరీరధారి ముక్తుడుగా వుండడమన్న భావన విరుద్ధమైనదంటారు. ముక్తి అంటే శరీరం లేని స్థితి అన్న నిర్వచనాన్ని గణనలోనికి తీసుకున్నప్పుడు శరీరాన్ని ధరించిన ఒక వ్యక్తి ముక్తి పొందడమన్నది ఎలా సమర్థించవచ్చునని వాదిస్తారు. ఒకవైపు జ్ఞానోపార్జనతో అజ్ఞానము, అన్ని కర్మల ఫలితాలు నశిస్తాయని అంటాము. మరి అలాంటప్పుడు సంతరించు కున్న ప్రారబ్ధ కర్మల ఫలితంగా శరీరధారణ జరుగుతుందని అంగీకరిస్తే, అవి రెండూ విరుద్ధ భావనలు కావా?

ఈ సందర్భంలో, స్థూలంగా మనకు మూడు ప్రశ్నలు ఎదురవుతాయి: (1) మోక్షం అజ్ఞాన నాశన ఫలితంగానని పరిగణిస్తే,

అజ్ఞానఫలితమైన భౌతిక శరీరం యొక్క ఉనికి, వాస్తవ చర్యలు ఎలా సాధ్యం? (2) మోక్షం అన్నది అప్పటికే సాధింపబడిన స్థితి అయినప్పుడు, మళ్ళీ బంధవిముక్తి, మోక్షముల ప్రసక్తి ఎలా వస్తుంది? (3) 'శరీరంతో ముక్తి' (జీవన్ముక్తి) అని, రూపరహితమైన ముక్తి (విదేహముక్తి) అనే వ్యత్యాసానికి చోటు ఎక్కడుంది?

ఆదిశంకరాచార్యులు, శ్రీరమణులు, ఆత్మానుభవంతో అన్ని కర్మలు నాశనమౌతాయంటారు. ముక్తిపొందిన వ్యక్తి తన ప్రారబ్ధ కర్మల ఫలితాలన్నీ (సుఖాలు, లేదా బాధలు) అనుభవించడం విముక్తికి ముందే ముగించుకొనవలసిన అవసరం లేదంటారు. భౌతిక దేహం ఇంకా వున్నదా లేదా అన్నదానితో ముక్తి పొందిన వ్యక్తికి సంబంధం లేదు. బయట నుండి గమనించేవారికి అలాంటి వ్యక్తి ఉద్దేశపూర్వకంగానే చర్యలు జరుపుతున్నట్లు, వాటికి వారు కారణభూతులైనట్లు, అగుపడుతుంది. కాని వారు మాత్రం అలాంటి భ్రాంతి, భ్రమలకు లోనుకారు. ఏ విధమైన కోరికలు లేని ఆ వ్యక్తి మనం భావించే తరహాలో పనులు నిర్వర్తించరు. ఒకవేళ నిగూఢమైన తలపులు, భావనల వల్ల అలా ప్రవర్తించ వలసి వచ్చినప్పటికి, దానికి ఏ ఒక 'కేంద్రం'గాని కారణభూత మైనట్లు మనం భావించలేము. ఒక పంకా ఆపు చేయబడిన తరువాత కూడ, ఆ పూర్వపు ప్రభావం వున్నంత కొద్దిసేపటి వరకు కొంత తిరుగుతున్నట్లుగా మనం అలాంటి చర్యలను భావించ వచ్చు. జీవన్ముక్తుని కర్మల అనుభవం పూర్తి అయిన వెంటనే శరీరం రాలిపోతుందని అంటారు. కాని నిజంగా చూస్తే,

జీవన్ముక్తుడు చర్యలు జరుపుతాడనడాన్ని ఒక అపార్థంగానే భావించాలి.

క్రొత్త భావన

అసలు 'జీవన్ముక్తి' అన్నది ప్రపంచానికి భారతదేశం అందించిన ఒక అతి సృజనాత్మకము, నవీనమైన భావనగా పరిగణించవచ్చు. 'జీవన్ముక్తి'ని ప్రతిపాదించిన భారతీయ తత్వశాస్త్ర విధానాలన్నింటి లోనికి, ఒక్క అద్వైతము, కొంతవరకు సాంఖ్యం మాత్రం జీవన్ముక్తి అన్న భావనను అంగీకరిస్తాయి. అందులోను, అద్వైత వేదాంతం తప్పనిసరిగా దానిని అంగీకరించాల్సిన విశిష్టతను సంతరించు కుంది.

'జీవన్ముక్తి' అన్న పదం వేదాంత సంబంధ ధర్మశాస్త్ర గ్రంథాలలో కనిపించదు. వేదాలలోగాని, మొదటి ఉపనిషత్తులలో, భగవద్గీత, బ్రహ్మ సూత్రాలలో కూడ దాని ప్రస్తావన లేదు. కాని ఆ తరువాతి గ్రంథాలలో దానిని గురించి అక్కడక్కడ మాత్రం పేర్కొనబడినట్లు తెలుస్తోంది. రమణమహర్షి అభిప్రాయంలో, "ఆత్మ, ముక్తి అన్నవి ఒకే అర్థాన్ని ఇచ్చే పదాలు. అంటే, జీవన్ముక్తి అన్నది సాపేక్షమైనదే గాకుండ, అక్కరలేని, అతిశయమైన పదం. "జీవన్" అని పేర్కొనడం అనవసరమంటారు. 'ముక్తుడు' అంటే 'ముక్తుడు' అంతే. అది సశరీరం లేదా శరీర రహితం కావచ్చు. ఇక జీవన్ముక్తి, విదేహముక్తి అన్న భేదం అజ్ఞానం వల్ల ఏర్పరచుకున్నవి మాత్రమే. జ్ఞానికి 'ముక్తి', 'బంధం' అన్నవాటి స్పృహ వుండదు. అవి

అజ్ఞానులు తెలుసుకుని దానిని తొలగించుకొనడానికి ఉద్దేశించ బడినవి. ఉన్నది ముక్తి ఒకటే, మరేవీ లేవు''.

జీవన్ముక్తులు రెండు స్థితులలో అంటే, రెండు వేర్వేరు సమతలములలో - ఒకటి స్వానుభవపరమైన స్థాయిలో, మరొకటి శాస్త్రీయమైన స్థాయిలో - ఉనికి కలిగి వుంటారని కొందరు భావిస్తారు. మనలాగే ముక్తులు కూడ ప్రపంచంలో వ్యవహరిస్తూ, మనం చూస్తున్న వస్తు, విషయాలను గమనిస్తూ వుంటారని అనుకుంటాం. జ్ఞాని అటు ఆత్మలో వుంటూ, ఇటు ప్రాపంచిక విషయాలను గమనిస్తూ వుంటే, అలా రెండు సమతలాలలో వున్నట్లేనని సామాన్యులు భావిస్తారు. దానిని భగవాన్ ఇలా విశద పరుస్తారు: జ్ఞాని కూడ బాటను గమనిస్తూ, అడ్డంకులు తప్పించు కుంటూ నడుస్తుంటాడు. కాని అది నీ దృష్టిలో అనుకోవడమే. జ్ఞాని ఆత్మనే చూస్తారు, అన్నింటిని ఆత్మలో అవలోకిస్తారు. ఉదాహరణకు, నీ ప్రతిబింబాన్ని నీవు అద్దంలో చూసుకుంటావు. అలా చూస్తున్నప్పుడు నీవు అద్దాన్ని, నీ ప్రతిబింబాన్ని, రెండింటినీ చూస్తావు. అద్దం సత్యమైనదని, తెలుసు కదా. అందులో కనిపించే ప్రతిబింబం యథార్థం కాదు. మరి అద్దాన్ని మాత్రమే చూడాలంటే, అందులో నీ ప్రతిబింబాన్ని చూడకుండ వుండాలా?''

నీ సంగతి నీవు తెలుసుకో

తమ సందర్శకుల గురించి చెబుతూ, మహర్షి ''ఇక్కడికి వచ్చినవారు కొందరు తమ సంగతి గురించి అడగరు. జీవన్ముక్తుడు

ప్రపంచాన్ని చూస్తారా? వారిపై కర్మల ప్రభావం వుంటుందా? దేహం చాలించిన తరువాత ముక్తి అంటే ఏమిటి? శరీరం రాలి పోయిన తరువాతనే మోక్షం లభిస్తుందా? లేదా శరీరంలో వున్నప్పుడు కూడానా? జ్ఞానియొక్క శరీరం తరువాత కాంతిలో కలిసిపోతుందా లేదా మరో విధంగా మరుగౌతుందా? శరీరం శవంగా మారినప్పటికి, అతడు ముక్తుడవుతాడా? ఇలాంటి అంతులేని ప్రశ్నలు అడుగుతారు. వాటన్నిటి గురించి చింతించాల్సిన పనేముంది? అవి తెలిస్తేనే విముక్తి లభిస్తుందా? అందుకే మోక్షం సంగతి అలా వదిలియ్యేండి. బంధమన్నది వుందా? నీ సంగతి నీవు మొట్టమొదట తెలుసుకో అంటాను'' అన్నారు.

జీవన్ముక్తికి, విదేహముక్తికి మధ్య భేదమేమి అని భగవాన్‌ను అడిగినప్పుడు, ''శరీరాన్ని ధరించివున్న జ్ఞాని జీవన్ముక్తుడు, శరీరం రాలిపోయినప్పుడు విదేహముక్తిని పొందుతాడు. కాని ఈ భేదం బాహ్యంలో చూసేవారి దృష్టిలో మాత్రమే. జ్ఞాని స్థితి ముందు గాను శరీరం విడిచిపెట్టిన తరువాత కూడ ఒక్కటే. మనం జ్ఞానిని మానవరూపంలో వున్నట్లు భావిస్తాం. కాని తాను ఆత్మ మాత్రమేనని అతనికి తెలుసు. అతనికి బాహ్యాంతరాలు అన్న తేడా లేదు. ఆ సత్య దృక్పథం ఏ రూపానికీ, ఆకారానికీ కట్టుబడి వుండదు'' అన్నారు.

భగవాన్ సాధకునితో ఒకసారి ఇలా అన్నారు. "మీ ఉద్దేశంలో జ్ఞాని అంటే ఎవరు? అతను శరీరమా, మరేదైనా వేరేనా? అతను శరీరం నుండి విడిగా వున్నట్లైతే, శరీరం యొక్క ప్రభావం అతనిపై ఏ విధంగా వుంటుంది? అంటే, బంధం, విముక్తి అన్నవి రెండూ ఊహాజనితాలే. అవి ఆత్మకు సంబంధించినవి కావు. అఖండము, చలనరహితము, స్వచ్ఛము అయిన ఆకాశంలాంటి అద్వైత సత్యాన్ని గురించిన ఊహలు ఎలా ఉదయిస్తాయి? అసలైన సత్యమేమిటంటే పుట్టుక, మరణం, బంధం లేవు. ముక్తికి తాపత్రయపడేవాడు, ముక్తి చెందినవాడు అంటూ ఎవరూ లేరు".

ముక్తుడు మాత్రమే మరొక ముక్తుడిని గుర్తించగలడు

ఒక వ్యక్తి జీవన్ముక్తుడా, కాడా అన్నది ఎవరైనా ఎలా చెప్పగలరు? యధార్థమేమిటంటే, స్వయంగా ముక్తుడు మాత్రమే ఆ విషయాన్ని చెప్పగలడు. ఇంకా వ్యక్తి మానసిక స్థాయిలో పని చేస్తుంటే మనం చూడగలిగినది శరీరము, వ్యక్తిత్వం మాత్రమే. ఎవరైనా మాట్లాడడం లేదా చేస్తున్న దానిని బట్టి అతనిని ముక్తుడిగా గుర్తించలేం. ఎందుకంటే అది మన మానసికమైన తీర్పు మాత్రమే అవుతుంది. మనసన్నది లేని కారణంగా ఒక ముక్తుడు మాత్రమే మరొక ముక్తుని గుర్తించగలడు.

ఆత్మానుభవం అంచెలంచెలు, మెట్టుమెట్టుగా సంభవించదు. జీవన్ముక్తుడు శాశ్వతంగా, అప్రయత్నంగా ఆలోచనారహిత స్థితిలో వుంటాడని అనుకుంటాం. కాని భగవాన్ ఆ అనుభవం మనసు తగినంత స్వచ్ఛతను సాధించినప్పుడు మూడు స్థాయిలలో జరుగు

తుందంటారు. సవికల్ప స్థితిలో మనసు నిరంతర ప్రయత్నంతో, తీవ్రమైన ఏకాగ్రతతో ధ్యాన కేంద్రమైన ఏదేని వస్తువు లేదా విషయం మీద విడవకుండ ధ్యాస వుంచుతుంది. కేవల నిర్వికల్ప సమాధిలో మనసు తాత్కాలికంగా మాయమవుతుంది. శరీరం, ప్రపంచ స్పృహ లేకుండ ఆత్మయొక్క నిజమైన అనుభూతి కలుగుతుంది. కాని ఆ స్థితి తాత్కాలికమైనదే, ఆత్మసాక్షాత్కారం కాదు. మనసుతో సహా జ్ఞానేంద్రియాలు పని చేయనప్పటికి, ఇంకా మనోవికాసం జరగలేదు. ఇక ఆఖరి దశ - ముక్తి - సహజ నిర్వికల్ప సమాధిలో మనసు లేదా 'నేను ఆలోచన' (అహం వృత్తి) శాశ్వతంగా నాశనమౌతుంది.

ముక్తులలో కొందరు, కొద్దికాలం పాటు హృదయంలో మనసు పూర్తిగా అణగిన స్థితిలో వుండి జీవన్ముక్తుని వలె మాట్లాడ గలుగుతారని అంటారు. జ్ఞానోదయమైన వ్యక్తితో సమానంగా వాళ్ళు ఆత్మానుభవం చెందుతారు. కాని, వాళ్ళలో 'నేను-ఆలోచన' పూర్తిగా నశించక భవిష్యత్తులో తిరిగి తలెత్తుతుంది. శాశ్వతమైనది కాదు గనుక అది ఆఖరి దశ కాదు. జీవన్ముక్తుడు అవడానికి ఆత్మలో శాశ్వతంగా, స్థిరంగా వుండిపోవాలి.

* * *

"నన్ను నే నెఱుఁగను" "నన్ను నే నెఱుఁగుదు"
ననుట హాస్యవిషయమగును; దాను
తన విషయమగుటకుఁ దాను రెండౌనె? తా
నొక్కఁడనుట యంద తోఁపినదియె ॥

(మూలం: ఉన్నది నలుబది - సద్విద్య)

శ్రీ భగవాన్ పాద సన్నిధిలో (At the feet of Bhagavan)

ఆంగ్లమూలం: టి.కె. సుందరేశ అయ్యర్

(గత సంచిక తరువాయి)

తెలుగు అనువాదం: జి. శ్రీహరిరావు

హృదయపూర్వక ప్రార్థన

✪ అరుణాచలా! ఈ ప్రేమ స్వరూపమైన జ్యోతి,
రమణాచలంలో వెలిగింపబడి ప్రకాశిస్తోంది.

✪ ఈ జ్యోతి తిరిగి లక్షలమంది హృదయాల్లో
ప్రజ్వరిల్లుతోంది;
అందరి మనస్సులలోని కల్మషాలను భస్మం చేసి
తేజస్సును వెదజల్లుతోంది.

✪ నన్ను కూడ యీ దీపమే వెలిగించింది;
హృదయంలో 'నేను' 'నేను' అని వెలుగుతోంది;
కానీ అనేక జన్మల సంస్కారాల దుమ్ము దానిని
ప్రకాశింపనివ్వడం లేదు
అందువల్ల ఆ దీపం మినుకు మినుకుమంటూ
మందంగా ఉంది.

✪ ఈ ప్రస్తుత మకిలి పాత్ర విచ్ఛిన్నమైతే;
స్వచ్ఛమైన నూతన పాత్రలలో ఆ జ్యోతి వెలుగు
చూడాలని వుంది.

✪ నాకది ఆనందాన్ని చేకూరుస్తుంది;
రమణాచల జ్యోతి నా చిన్నారులలో చూడగలుగుతాను;

✪ పేర్లు నేను చెప్పను, వాళ్లు సిగ్గుపడతారు,

నా చిన్నారులను చూసుకుని ప్రేమతో మురిసి పోతాను
ఆ ప్రేమ రమణాచలంలో వెలిగింపబడింది.

✪ వారి కుటుంబం వర్ధిల్లు గాక
ఆయన జ్యోతి ప్రజ్వరిల్లుగాక
కనపడని ఆ కాంతి చిరకాలము స్వయం ప్రకాశమవుగాక
అదే నేను హృదయపూర్వకంగా చేసుకొనే ప్రార్థన.

శ్రీ భగవాన్‌ను స్తుతిస్తూ ఆరు కీర్తనలు

1. మూర్తీభవించిన 'ప్రజ్ఞ' అయిన శ్రీరమణులను చూచి మనము అబ్బురపడతాము; వారు జ్ఞాన ఖని; జనన మరణాలకు అతీతులు; చరాచర ప్రపంచమునకు నిరంతరమైన అండ; సాధకుల సేవలను సాదరముగా అందుకొను దయామయులు; సాటిలేని మేటి; వారిని మించిన వారు లేరు; నింగిని ప్రకాశిస్తూ యావత్ప్రపంచము ఆధారపడు సూర్యుని వంటివారు; ఆయన వలెనే మన హృదయ కోశములో ప్రకాశించు జ్ఞాన భాస్కరులు శ్రీరమణులు; అట్టి భగవానులకు మా నమస్సుమాంజలులు.
2. సుబ్రహ్మణ్య స్వరూపులూ అరుణాచలవాసీ అగు శ్రీరమణుల పాదపద్మములను పూజించు భక్తులు ధన్యులు, వారికి ఇంద్రియ నిగ్రహమూ, మనోలయమూ అనుగ్రహింప బడతాయి. ఆ భక్తునకు సంతోషమునూ, సంతాపమునూ సమదృష్టితో చూడగల స్థైర్యము లభిస్తుంది. చపల చిత్తమైన మనస్సునకు ఏకాగ్రత లభించి తన్మయమునకు దారి తీస్తుంది.

3. ఓం రమణాయ నమః అని జపించువారికి మరణ భయం పోతుంది. 'ఆత్మ' స్వరూపము మరుగునపడి, మృత్యువు కబళించు తరుణమున, పవిత్ర 'రమణ' శబ్దమును ధ్యానించు వారలకు మృత్యువు నుండి రక్ష లభించుటయే కాక మృత్యుంజయత్వము లభిస్తుంది.

4. హృదయకుహరంలో ప్రకాశంచు ఆత్మయే పంచభూతముల వలెనూ, సూర్యచంద్ర నక్షత్రముల వలెనూ, వివిధ దేవతా స్వరూపములగనూ మనకు దర్శనమిస్తుంది. విశ్వవ్యాప్తమైన రోదసివలెనూ, వీటంతటికీ మూలముగనూ కన్పించునది ఆత్మయే. అట్టి ఆత్మను రమణుల రూపములో పూజించెదము గాక.

5. శ్రీరమణులు పరిశుద్ధ ఆత్మ స్వరూపులు. వారి కరుణ హృదయాంతరాళముల నుండీ స్రవిస్తూ వుంటుంది. తేజోమయములైన వారి నేత్రద్వయం, వారిని ఆశ్రయించిన వారందరినీ దయతో ముంచెత్తుతుంది.

6. అందరూ వినండి! జ్ఞానస్వరూపులైన శ్రీరమణులు ఎచ్చట వసిస్తారో చెప్తాను రండి. అంతర్గతములూ, బాహ్య ప్రకటితములూ అయిన వ్యామోహములను జయించకుండా, హృదయ కుహరములో వసించు వారిని చేరుకొనుట అసంభవము. వారక్కడే కాంతులు వెదజల్లుతూ జ్ఞాన స్వరూపమైన క్షీరమును పంచిపెడుతున్నారు. రండు రండు! అచ్చటికి పోయి ఆ దయామృతమును గ్రోలి, మోక్షమును పొందుదాము! (సమాప్తం)

రమణ మహర్షి యొక్క దైవిక లీలలు

మరణ స్వీకారం

- చావలి రమాబాల

ఒకరోజు కపాలి శాస్త్రి, మరికొందరు భక్తులతో కలసి భగవాన్ స్కందాశ్రమంలో వుంటున్న రోజుల్లో గిరి ప్రదక్షిణకు బయలుదేర బోతున్నారు. ఆ సమయంలో మనవాసి రామస్వామి అయ్యరు విరూపాక్ష గుహలో కళ్ళుతిరిగి పడిపోయారని, ఆయన చాలా ఇబ్బంది పడుతున్నారని కబురు వచ్చింది. వెంటనే భగవాన్ విరూపాక్ష గుహకు వెళ్ళి చూసేసరికి రామస్వామి అయ్యరు ప్రాణాలతో పోరాడుతున్నారు. వారి గుండె అస్తవ్యస్తంగా కొట్టు కొంటోంది. ముఖ్య సూచికలన్నీ క్రమంగా దిగజారు తున్నాయి. భగవాన్ ఆయన ప్రక్కన కూర్చుని రామస్వామి తలపై తమ చేతినుంచారు. కొన్ని నిముషాలలోపే అయ్యరు స్పృహలోకి వచ్చి లేచి కూర్చున్నారు. ఆయన అంతా బాగున్నట్లుగా కనిపించారు. కాని అదే సమయంలో భగవాన్ ఎన్నడూ చూడని స్థితిలోకి జారు కున్నారు. ఆయన అసలు కదలిక లేకుండా, ప్రాణంతో లేనట్లు కూర్చుండిపోయారు. క్రమంగా ఆయన శరీరము పూర్తిగా వెనక్కి వాలి గోడకు అతుక్కుపోయింది. అలా కదలికలేకుండా భగవాన్ సుమారు గంటసేపు వుండిపోయారు. అప్పుడు కపాలి శాస్త్రిగారికి పరిస్థితి ఏమిటో అర్థమయింది. ఆయన స్కందాశ్రమానికి పరుగున వెళ్ళి ఆలివ్‌నూనెను తీసుకుని విరూపాక్ష గుహకు వచ్చారు. ఆ నూనెను భగవాన్ తలపై గట్టిగా రుద్దేసరికి కొంత సేపటికి భగవాన్ సాధారణ స్థితికి వచ్చి స్కందాశ్రమమును మరొకసారి ఎక్కిరి. తరువాత కపాలి శాస్త్రి ఏమైందని భగవానును అడిగితే వారు "రామస్వామి లేచి కూర్చున్నారు కాని నేను మాత్రం కదలలేక పోయాను నా తలపై నూనెమర్దన చేసిన తరువాతనే నాకు స్పృహ వచ్చినట్లనిపించింది. ఆ అనుభవము చాలా బాగున్నది" అని బదులిచ్చారు.

‘I’ Is A Door (Part 2)

Philip Renard

The aham-vritti (the ‘I’-thought), was also called by Sri Ramana as *aham-idam*; this is the combination of ‘I’ (aham) with an object, something thought of, a ‘this’ (idam). So Aham-idam consists of pure Consciousness, or pure ‘I’, and everything of which Consciousness is conscious of, that is to say, of everything that is an object of ‘I’. Most of the time this object (idam) is superseded by another one each milli second. So in the ‘I’-thought a continuous gyration of ‘this’s is occurring, whereby the ‘I’ is identifying itself with a number of ‘this’s (‘I am this’, aham-idam), as well as separating itself from them (‘I and this’, also aham-idam). In the combination aham-idam, the idam always refers to a multiple, a continuous alternation. However aham always remains the same. It is always singular. And this is an important point. In fact that which we call an ‘object’ (whether it is a material object, sensory perceptible, or a psychic object, a thought) is always a simultaneous existence of subject and object, aham and idam (‘I’ and ‘this’). I am experiencing now that this particular object is present; now I experience that there is a new object; and now I experience that there is another object, etcetera. It is always aham-idam. There is always this mixture, this blend (which in fact is identical to the knot of Chit and jada which we mentioned earlier). And within this, aham always remains the same. In other words, all the time in which we imagine there are only objects in our

attention, there is ‘I’ simultaneously, as subject. Please note, not as ‘the I’, because this personal form is in fact an object, which is only temporarily existent, but we refer the subject (‘I’) without which no object is possible. Then, quite simply nothing happens.

Sri Ramana’s advice reads: remain with the always-present subject. And even though you are repeatedly attracted to objects, that does not matter. As soon as you become aware that you are enticed, you immediately recognize the subject (the light giving aspect) inevitably present within the luring object. It is always there. It is never absent. The advice is to stay with aham, ‘I’, and it becomes more and more pure and less and less distracted by beliefs such as ‘I am this’, ‘I am doing well’, ‘I am worthless’, etcetera. By following these instructions you recognize the presence of pure ‘I’, always subject, self-luminous, giving light from itself to whatever is an object. From itself? Yes, from itSelf, because the more you ask after the source of ‘I’, the more you can see that the ‘I’ in fact is mere ‘I’, totally objectless, radiating, continuous ‘I,I,I,I,I,I,I’. Now already ‘I’ is present and permanently radiant. Yes, it is still ‘entangled’ with all kinds of ‘this’s, but that does not alter its radiance and luminosity. Only the ‘this’s are recognized as such, and once released they are dissolved in pure ‘I’. The effect of the question ‘who am I?’ is that all ‘this’s drop off and just emptiness remains, an absence of all objects. This is ‘I’ in the pure sense of the word. By abiding here you have merged with what Ramana called Aham sphurana, the very first ‘I’-

vibration, the source of all manifestation. Ramana repeatedly used the expression Aham sphurana as an indication for 'I,I' (Aham Aham), for the most primary emanation of 'I'. Sphurana is something like the very first radiation, the still totally pure vibration of the origin. Aham sphurana is continuously present, always new and fresh, and hence this is exactly what 'I' am always.

In reality 'I' has never devoured or entangled by anything whatsoever. This emphasis is crucial. Otherwise there will rise a misunderstanding that there is an 'I' that is actually bad, and must be destroyed, and after which, there is a kind of no man's land from which a new, clean 'I' will arise. As a matter of fact there are no two I's; no 'I' needs to be replaced by any clean or pure 'I'. 'I' is always the same, always self-luminous and constantly present. Ramana's term 'annihilate' (naasha) refers to the 'I'-thought (aham-vritti), the entanglement of 'I' with an object (aham-idam), the inclination of the 'I' to present itself as an object. This has already been noted in the quotation from Talks with Sri Ramana Maharshi, Talk 286. Whilst describing the termination of the entanglement, Ramana uses the terminology "the 'I' remains pure," which means it "remains 'I' in its pure, primordial state." He does not say: "a new 'I' comes into existence." Something has always been there, and that remains in its pure form: 'I-I'. In another place he says: "The 'I' casts off the illusion of 'I' and yet remains as 'I'. Such is the paradox of Self-realisation. The realised do not see any contradiction in it." And further: "Only the annihilation of 'I'

[the ‘I-thought’] is Liberation. But it can be gained only by keeping the ‘I’-‘I’ always in view. … There is only one ‘I’ all along; but what rises up from time to time is the mistaken ‘I-thought’; whereas the intuitive ‘I’ always remains Self-shining, i.e., even before it becomes manifest.” When we accept the advice to confine our attention entirely to the pure subject, the aspect which is pure consciousness that excludes all objects, the question then arises: isn’t this emphasis on ‘pure I’ a bit strange for an approach calling itself non-dualistic? Since the original starting point of two realities (Consciousness and inert matter) already sounds dualistic, and the advice to confine your attention totally to one of these two realities, pure Consciousness or pure ‘I’ (or ‘I, I’, Subject), is in fact excluding something, and indeed one could legitimately call it dualistic. Haven’t we arrived here at the pitfall of Advaita, which seems to encourage us to separate ourselves from daily life as a thinking, feeling and acting being? How can such a dualistic approach ever lead to non-duality? In reply Sri Ramana would say that as long as you experience the objective as separate from the subject you are looking from a dualistic point of view at yourself, and so you have to stress the aspect of consciousness only. “He must first discern consciousness (chit) from insentience (jada) and be the consciousness only. Later let him realise that insentience is not apart from consciousness.” And: “Know the subject first and then question about the object. The subject comprehends the object also. That one aspect is an all-comprehensive aspect. See yourself first and then see the

objects.” “ ‘I’, ‘this’ appear together now. But ‘this’ (idam) is contained in the ‘I’ (aham) – they are not apart. ‘This’ has to merge into and become one with ‘I’. The ‘I’ that remains over is the true ‘I’.” This constantly present, true ‘I’ is ‘I,I’, that which remains when the combination ‘I-am-this’ or ‘I, this’ is purified from all ‘this’s by means of the question ‘Who am I?’ The remaining ‘I,I’ can only become manifest (sphurana) when the veil of all ‘this’s has fallen off. This sphurana, this primary form of manifestation is not manifestation in the usual sense of the word. It is not something of which there is a multiple. You cannot turn it into an object. You can only merge with it, through recognition — I,I,I, continuous, unbroken, without form, without contents, without sound or colour. That is all you have to do; abide in this place, rest and relax in it. Everything possibly beyond that, the ‘Absolute’, ‘Enlightenment’ or whatever term, is Grace. Abide in this place, ‘I, I’. It is here your search is over. So in answer to the question ‘why do Advaita teachers use the term ‘I’ as an indication for something real?’ it can be said it is because ‘I’ is so close, it is the nearest thing there is. Everyone recognises it as ‘oneself’. It is all about self-realisation and each of us has to see for our self that ‘I’ is the presence that is constantly here, and is the entrance to Reality. The entrance is never elsewhere. You need not look for it. You need not go elsewhere in order to experience ‘I’. Wherever you go, you are already there. ‘I’ is already there. ‘I’ is a door, and it is always open. *(Concluded)*

Source : The Mountain Path, Jayanti 2004)

Sri Bhagavan, The Living Guru

V. Krithivasan

The concept of a Guru is not exclusive to Hinduism. All the religions have this in one form or the other. But Hinduism has developed it to fulfill the needs of a variety of aspirants in different stages of spiritual development. Essentially, there are 'teachers' or Vidya Gurus; they impart knowledge of various aspects of the practiced religion. Then there are religious or spiritual directors who give doctrinal guidance and interpret the scriptures to show the path the aspirant should follow. More often than not, these two categories of spiritual mentors are members of a hierarchy, who have been vested with the authority and function of directing others. They may not themselves have broken free from the illusion of being individual selves. But they also serve a purpose in the entire scheme of spiritual development. Nevertheless, it should be borne in mind that a guide cannot normally lead others farther than he has gone himself.

Strictly speaking, the word Guru must be applied to those who can guide the aspirants desirous of proceeding beyond mere belief and who want to actually experience Union with the Supreme Being. The Guru's main function is to strengthen the aspirant's quest to reach this goal; he removes all the obstacles in the quest – the mental cobwebs- and makes him experience the final state. He does not stop with theoretical explanation and intellectual analysis. Influencing the disciple to have Direct Experience of the Self is what characterises the Guru. He literally 'wakes up' the aspirant and makes him experience the Self.

Sri Bhagavan says, " The Guru is the formless Self within each one of us. He may appear as a body to guide us, but that is only his disguise." Sri Bhagavan would often quote Saint Thayumanavar, who compares the Guru to a deer being used as a decoy to capture another deer. The impulse arises in an aspirant to return to one's Source; but his ego-sense, the mistaken belief of being a separate individual, comes in the way. Since one believes oneself to be an individual human being, one can respond to the guidance of a manifested Guru. Though the Guru is aware of himself as the Self, the aspirant takes him to be another one like himself, and responds to his guidance. Sri Bhagavan did not follow the traditional methods of guiding the aspirants spiritually (like giving formal *diksha* or initiation). This so called non-traditional approach is best suited for modern times. Sri Bhagavan, before shedding his body, indicated that he would continue to guide sincere seekers. He insisted at various times that physical death of a jnani makes no basic difference in his ability to guide. When some devotees asked him shortly before his death what they could do for guidance after he left them, he responded by saying, " You attach too much importance to the body!". The implication is very clear: only the body was leaving them; he was not. There is ample evidence (if evidence is indeed needed) about his continued guidance, even when he is not in the body. From among innumerable incidents that have been reported after Bhagavan's Mahanirvan, a few are presented here, to illustrate this.

The story of Jinnuru Naanagaru (Late Sri B.V.L.N Raju garu) who was responsible for transforming a vast number

of people in Andhra Pradesh into Ramana devotees in the last four decades, is the most interesting illustration. *Naanagaru often recounted his extraordinary experience: "I had a dream one night in 1957 in which an old man appeared, raised me from the bed, tightly hugged me, kissing me hard on my cheeks. I struggled hard to wriggle out of the old man's grip. When my pillow fell off the bed, the stranger picked it up, arranged it on the bed. I was laid back gently on to the cot by him thereafter. The old man looked at me compassionately and left me". For nearly six months after this dream experience, Naanagaru struggled hard to know who that 'stranger' could be. One day he saw a newspaper advertisement about a book, " The Great Men of India" and in that was a list of these great men. When his eyes fell on the name 'Sri Ramana Maharshi', he experienced a strange thrill. He decided to get that book through post. The chapter on Sri Ramana carried his portrait also; Naanagaru recognised it immediately. The stranger who appeared in his dream was none other than Bhagavan Sri Ramana Maharshi.*

After going through some more books on Sri Bhagavan, Naanagaru felt a deep connection with the 'Sage of all Sages'. In 1982, there was a more intense experience. He describes it like this: " During one of my visits to Sri Ramanashramam, Sri Bhagavan opened the track between the Heart and the Sahasrara. I felt the awakening of the Amrita Nadi. From then on, Bliss is being experienced." Thus began for Naanagaru, a life dedicated to spreading the teachings of Sri Bhagavan

to the vast multitudes in India and abroad. This 'Child of Bhagavan' shed his body recently in 2018.

One Mr.G.N.Daley had a similar experience of 'awakening'. He had not seen Sri Bhagavan while he was in the body. He came across books on Sri Bhagavan four years after his Mahanirvan. He was practicing Atma Vichara when suddenly one day in 1966, he had this experience. He says in his article " How Maharshi came to Me" (Mountain Path, Jan 1967) :

" It was in the midst of trying to find a seat in a crowded bus that I had got into that Bhagavan's Grace struck hard and decisively, completely silent and formless. This body I called mine, in which 'my' consciousness was still functioning as 'my' ego suddenly changed and grew taller, broader and sturdier. I was also aware of a change in features and the gentle smile of Bhagavan was superimposed on the face. The physical changes were accompanied by an experience of pure universal consciousness and bliss. In the first few moments of this Beingness a few thoughts lightly crossed the mind. Bliss and Beingness were both inside and outside the body. Then these thoughts subsided leaving only the bliss of pure awareness. I am quite unable to describe the reality of this experience of Bhagavan's Grace. Whether Bhagavan's consciousness entered mine or whether he drew mine into his I do not know; only that Bhagavan was experienced within and that he is still within me now. Implicit in his Grace were also instruction, initiation and obligation. The instruction was to continue Being, and the initiation was in the Beingness. The obligation

lies in assisting others who may need help or guidance. So strong is the I-current now that a certainty has arisen that I was never born.”

The experience of a Jewish lady by name Soshi Shofroni, (as narrated in Mountain Path, Jan 2014), is even more amazing. She had lost her parents and sister in the Holocaust and in such tragic circumstances moved to Israel, trying to put behind her the horrors of mindless persecution. She gets married and by chance meets with a Yoga Guru and starts practicing Yoga. This has a very calming effect on her. Then one day in 1972, while relaxing in a beach with her husband and two sons, she has a dream. She says,

“In my dream I was an Indian boy, walking down the street with my Indian mother. I asked her to send me to school, but she explained that we were poor and had no money for school. Suddenly my mother stopped and pointed to an old man walking in the opposite direction. She then said to me, ‘Run my son, run to him, because he can teach you far more than you could ever learn in any school.’ And so I did, I ran after the old man. Hearing my heavy breathing the old man stopped, looked at me with a warm, loving glance and put his hand on my head. That was it ! I woke up finding myself with my family by the sea.”

But the strange thing was, she had the very same dream once more. She was greatly impressed but could not understand its significance. From that day on she continued to have the loving man visit her dreams, without having any idea who he might be, and so she started referring to him as her old uncle. In those dreams he would often teach or

advise her, and at times reassure or protect her. When her elder son in the army escaped death by pure luck, she attributed it to the old uncle's loving protection. She was guided then onwards by what he said or did in her dreams ! One day his identity was revealed to her in a mysterious way:

" Nearly two years had passed since my first dream on the beach. Being a Yoga teacher I visited a library in a Yoga centre. I stood in front of a bookshelf and randomly picked out one book. I opened it up – and nearly fainted! My loving uncle's beautiful face with a brilliant warm glance was staring at me from a picture on the first page. The name printed at the bottom of it was Sri Ramana Maharshi. The book's name happened to be Ramana Maharshi and the Path of Self -Knowledge by Arthur Osborne. I began reading the first lines and found out that the "uncle" from my dreams was one of the greatest spiritual masters of the century ! I could not express my feeling in words at the moment of this new revelation. Suddenly a curtain was lifted from my eyes and a new kind of perception opened up in me. I felt an enormous thirst to learn and live according to Bhagavan's teachings, and let it be absorbed in me. Fortunately I never had any doubt as I began to discover the Direct Path; I knew inside my heart that I had found my way, the purpose of my life. I became grateful to Ramana Maharshi and to my fate."

These reports are but a minor fraction of the innumerable incidents that have come to light regarding Sri Bhagavan's guidance to sincere seekers after his Mahanirvan. In

conclusion, I would like to quote Dennis Hartel. Writing in The Maharshi (a news letter from the New York Ramana Centre) he says , “We have all read stories written by devotees who came to the Maharshi when he was in the body. These stories had the tangible effect of his grace penetrating the hearts of seekers and guiding them to deeper faith and experience. The guidance and the palpable presence once experienced by an earlier generation of disciples and devotees are being experienced even now. Certain events often cross the borders of simple coincidence; inner experiences transform our whole perspective on life and turn our attention to the one, underlining Reality.”

*   *   *

A BEACON STILL

By S. P. Mukherji

We have not seen you, Bhagavan ;
We have not approached your lotus-feet,
Yet do we find
The now and the then are the same for us,
The body-presence, the presence in the heart,
These are the same.
One thing only do we know –
That Ramanashram is a beacon still.

Ramana's Universal Philosophy

Dr. M. Hafiz Syed

It is only the sage who has realised the Truth Eternal that keeps the flame of spiritual wisdom alive. He is the perennial source of inspiration to the earnest aspirant on the path of spiritual development. Without him the world would not have had the light of the spirit to dispel the darkness of material existence.

Of such wisdom is sage Sri Ramana, who embodies in himself the Truth that is beyond time and space, who stands supreme in the realm of spiritual attainment and who is the true benefactor of the whole of the human race. In him we see that glorious realization which at once, includes and transcends all religions through the revelation that the only true religion is the religion of the heart. His teachings give the clearest expression to that one, inexpressible, universal, spiritual experience, seeking which, every earnest aspirant treads the path of inward spiritual development. To such an aspirant the Maharishi's teachings are a revelation of that Truth Eternal which ever resides as one and is identical with himself.

The nature of the world — Reality — whatever it be — is no hurdle to one who follows the path pointed out by the Maharshi. His insistence is not so much on deciding the unreality of the world as on discovering the Self. In one of the books published some years ago by the Ashram, the Maharshi brings out his point of view in a striking manner in reply to a question as to whether the objectivity of the world is not an indisputable fact of sense perception and whether

this objectivity is not itself proof positive of the world's reality. Here is the Maharshi's answer: "The world, which you say is real is really mocking you for seeking to prove its reality, while of your own Reality you are ignorant." Even if we are of the world, the Maharshi wants us to see things in their proper perspective. Discussions about the Reality or otherwise of the world, should be of secondary importance to the earnest seeker whose one aim should be to seek the Self, the 'I' of which he can have the least doubt and the quest whereof, can alone lead him to the one that alone is real.

That Reality requires no proof, for it is Self-evident. It requires no proof, for it is Self-existing (*Svata-siddha*). It requires no scholarly exposition, for it is Self-luminous (*Svaprakasa*). What is required is not the proof or refutation of anything, but the poise in and the realization of the ever-existent, unchanging Self or the *Atman.*

It would be interesting to note in this connection what the Maharshi says regarding the true nature of sleep, for this will give us an idea as to what the state of pure consciousness would be in relation to life as we know it. One is not really enveloped in ignorance, says the Maharshi, when one is actually asleep. Sleep is not a state of non- existence nor mere blankness as we suppose it to be. It is a pure state. And what we call the waking consciousness does not necessarily contribute to true knowledge.

It is really a state of ignorance, because as a rule we are forgetful or unaware of our real nature. The Maharshi uses a striking paradox in order to impress on us the all-comprehensive nature of pure consciousness. He says,

“There is full awarenessin sleep and total ignorance in the waking state,” and adds, “The Self is beyond both knowledge and ignorance.” To put it briefly, sleep, dream and waking are only different modes of our higher consciousness.

Eternal Awareness: What then is realization? What is the relation between our life experience of ignorant existence and the state of realization which is all-embracing? The Maharshi’s exposition on this point is most illuminating. “Realization”, he declares, “is here and now. It is nothing to be gained afresh. The Self is not ‘reached’, you are the Self.”

Most of us are prone to think we have not yet realized the Self, that we are *ajnanis,* but the Maharshi reminds us that this is merely our own thought about ourselves and that is the real obstacle in the way. It is not some objectified Self that is declared to be eternal. Our awareness of the Self is itself eternal. They are one and identical. In the words of the Maharshi there has never been a time when we are not aware of That, the Self. It is the never-ending, timeless state and it is in It that we live, move and have our being.

Clearest Definition: Elucidating further the same point, Maharshi says that the happiness the mind feels when agreeable things are presented to it is nothing but the happiness inherent to the Self. On these occasions it is verily into the Selfthat one dives. But the association of ideas is responsible for foisting the inherent bliss in us on things extraneous, because the plugging into the Self was unconsciously done. If you do so consciously, with the conviction that comes from experience that you are identical with that happiness which is verily the Self, the only Reality, you call it realization. That is the most realistic definition of

Self-realization, and shorn of all mystery it is the clearest one you can have on the subject.

A Shackle: Answering the question from the particular point of view of the individual who has to do some specific work, the Maharshi reiterates in his own words what Sri Krishna taught five thousand years ago. "Work performed with attachment is a shackle, whereas work done with detachment does not affect the doer who may be said to be in solitude, even while he is free from attachment and has no desire."

Just as renunciation is not retirement into the forest, solitude is not seclusion from life. The Maharshi considers that solitude is related more to the inner working of the mind of man than in keeping away from the active life of the outer world. Solitude is of the mind, not of the body. It is the attitude of supreme serenity with which one views the flow of events in life and does not signify from the highest point of view living in seclusion and retirement.

One of the finest definitions of renunciation ever given is vouchsafed to us by the Maharshi, who says, "The Self alone is permanent. Renunciation is the non-identification of the Self with the not-Self. When the ignorance which identifies the Self with the not-Self is removed, the latter ceases to exist and that is true renunciation."

This definition, so simple yet so profound, is at once concise and comprehensive.

One enquirer was puzzled as to what would be the effect of his daily actions, right or wrong, in afterlife. The ideal *Vedantin*that the Maharshi is, his answer is pregnant with meaning, revealing to us an insight into the philosophy of life as taughtby the ancient *rishis*. "The Self of man has no

beginning and no end. It is never born and It never dies." If this truth is accepted, no question of birth and death can arise. What is subject to birth and death is the earthly vesture of man, whose essential being is deathless.

What is Mind? To the aspirant on the path of Self-realization, there is no question so puzzling and so vital as that of mind control. Many are the methods and remedies suggested and most of them have been practised with varying degrees of success, but Maharshi's solution to this age-long problem is all his own and sheds new light on this apparently hopeless problem. The Maharshi says that, as a matter of fact, there is no mind to control, if the Self is realized. The Self shines when the mind vanishes. In the realized man the mind may be active or inactive, but the Self alone exists. For the mind, body and the world are not separate from the Self. They cannot remain apart from the Self. Can they be other than the Self? When one is aware of the Self and has fully established oneself in it, one has no reason to worry about these shadows which cannot in the least affect the serenity of the immutable Self.

In order to have a clear grasp of the Maharshi's unique teachings on this point, the question has to be considered in a little more detail. According to him the problem of mind control ceases to be a problem when the mind seeks its source within.

What is mind? Does it exist apart from the thoughts that come and go? What is the 'I' with which the mind identifies itself? What is the one basis of the entire thought activity? It is the endeavour, made here and now, to gather in and converge the mind at its source, to attune it to the Self which is the support of all thought activity. This is the most natural,

direct and immediately effective method of controlling the mind. Every other conceivable practice has this fundamental defect, namely it tries to control the mind by sustaining it. These other methods of practice retain the veil of the mind and can therefore never reveal the Self. When one dives within, seeking the source of thought and has a glimpse of the Self, one knows the true nature of the mind as nothing but an unreal manifestation of the one Reality, the Self.

No Such Thing: The two essential aspects of this question of mind control, which the Maharshi seeks to impress on the earnest aspirant are (1) that from the true and ultimate point of view of the one Reality — the Self — there is no such thing as the mind, and (2) that the endeavour to control the mind on the contrary assumption that there is really something called the mind to be controlled, is bound to prove futile. Because the mind, considered as real, will never allow itself to be controlled, just as the thief will never allow himself to be caught by turning himself into a policeman. Under the pretentious garb of a policeman, he would elude his own arrest all the more effectively. Even so, if we give the mind the garb of reality we would never be able to control it. The Maharshi, therefore, expects us to disregard all limitations, which pertain only to the mind, and plunge headlong into a dauntless search for the real Self in us. When our attention is fully riveted to the Self as the source of thought, the mind is subdued and controlled quite naturally and without any effort.

This in short, is the direct and right way to what is called peace of mind. Maharshi's method of approach to the control of mind deserves fullest consideration and sincere efforts if we have failed in trying other methods of mind control.

Bhagavan's Teaching On Doership

S. Kannikeswara Iyer

One day when Bhagavan was looking into the affairs of the temple building, I approached him and asked the following question: "How can action which is subdued in a state of *mukti* emerge and continue to function?" Sri Bhagavan favoured me with the following reply:

"The all pervading infinite Self brings about the actions and they are done through the means of *indriya karanas*. The person's *ahamkara* or the little self is doing nothing. It is also incapable of doing anything. When an author is writing with a pen he is so much absorbed in his ideas that he forgets that he is writing with the pen in his own hand. Nor is he aware of his body. Once the consciousness dawns that he is the person that is writing it, that it is his hand and his pen that writes it, the flow of his ideas is arrested. He comes down from the all absorbing world of ideas and becomes aware of his pen, his hand and his body and is not able to write. The pen, the hand etc. are separate inanimate objects and the *atma sakti* alone is capable of giving life to them and make them work. Although the *indriya karanas* are there, yet at the time when they are absorbed in the *atma sakti* he will not write.

"Therefore, happiness and sorrow which are the results of actions do not affect the *indriya karanas* or the *atma*, the witness and *Karta* (Doer) of all actions. If a man were to see his reflection in the boiling water, the heat does not affect his face, nor does it harm in any way his reflection in

the boiling water. So also the results of one's own actions do not affect the *Atman* or the *ahamkara* "the little self." It is a myth or *maya* (delusion). A man bitten by a snake in his dreams does not, on awakening, attempt to cure himself with medicines and mantras. The feeling of tiresomeness of the *sukshma sarira* due to overwork in the *swapna* (dream world) is not at all felt on his awakening from sleep.

"If one, in his own imagination, weaves that he went around the world in a minute, his physical body does not get tired. We, the embodiment of *Atma* have no sufferings. All things appear on account of myth. The lightning and thunder produced on account of the clash of clouds in the sky do not affect the sky. If we, therefore, realise that we are part and parcel of the big *Atmic* force, there is no reason why we should falter or get confused."

(Source :Surpassing Love and Grace)

* * *

A nest of squirrels was above Bhagavan Ramana's couch. A cat had eaten the mother of the young squirrels and the responsibility of looking after them was taken over by Bhagavan. He remarked, "These little ones do not know that wisdom lies in remaining in their nest. All trouble lies outside, yet they cannot remain within. Similarly, if the ind is not externalised, but remains sunk in the heart, there would be happiness." When Ramana was questioned about the way for doing so, He replied, "It is exactly the same as I am doing now. Each time a young squirrel comes out, I keep putting it back into its nest till it realises that happiness lies in sitting in the nest."

On the Need for Stilling the Mind

D.Samarender Reddy

You are consciousness. But now, you are thinking you are the body-mind. How then can one realize one's true identity as Consciousness? Consciousness knows itself as Consciousness and is not deluded. For whom then is the delusion of being a limited entity? Obviously, for the mind. Or you could say, for the limited "I" sense or I-thought, which is a reflection of Consciousness in the mind. Now, can the mind overcome its delusion and realize or know Consciousness? Evidently not because Consciousness is ever the knowing subject, and mind is merely an instrument or object to Consciousness, so mind cannot know Consciousness as it knows other things, that is, by objectifying them as something separate from itself as the subject. Moreover, Consciousness does not have any qualities that can be apprehended by the senses, nor is it a kind of logical truth so that through deductive or inductive thinking you can arrive at a formulation and say that is what Consciousness is. You cannot "know" Consciousness with the mind or through thinking, for these reasons.

When the mind thus understands its inability to find the Truth or Consciousness, it falls silent, and then the Self or Consciousness reveals itself since now it is not covered over by the incessant chatter of the thinking mind. So, how does one attain self-realisation? - By understanding as above that the mind cannot "know" the truth and only the truth or consciousness already "knows" itself, and this understanding

leading to stillness of the mind. This understanding that the mind cannot "know" the truth cuts at the very root of its incessant thinking if you are at all serious about finding the truth or consciousness. Otherwise, if you are not serious about finding the truth, then you will be caught in a maze of thinking not only about secular matters and subjects but also so-called spiritual matters and subjects and you will be trapped in your identity as a spiritual seeker. That is why Ramana Maharshi says, "Pure Consciousness is the Self. All that is required to realise the Self is to "Be Still". "

*   *   *

Listen to this secret: Apart from consciousness, all other dualities and trinities are completely illusory.

(Padmalai 246)

Life Subscription (15 years): Rs.750/- Annual Subscription: Rs.80/- (Cash/M.O./ D.D./Cheque only), favouring **Sri Ramana Kendram, Hyderabad.** Add Rs.15/- for outstation cheques. Outside India **U.S.$125. (Life) U.S. $ 10 (Annual).**
Donations in favour of Sri Ramana Kendram, Hyderabad are exempt (50%) from Income Tax under Section 80G.

Printed and Published by **Sri P. Keshava Reddy** on behalf of **Sri Ramana Kendram** and printed at Reddy Printers, 1-9-809, Adikmet, Hyderabad - 500 044 and published from **Sri Ramana Kendram** at 2-2-1109/A, Batakammakunta, Hyderabad - 500 013, Editor : **Sri V. Krithivasan**

Address of Sri Ramanasramam: Tiruvannamalai, Tamilnadu-606 603.
Ph.04175-237200, Office No.: 04175-236624
email: ashram@sriramanamaharshi.org
For Accommodation: email: stay@gururamana.org
Mobile: 09244937292, website: www.sriramanamaharshi.org